



ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Markéty Lehké, Ph.D. a soudců Mgr. Václava Trajera a JUDr. Petra Černého, Ph.D. v právní věci **žalobce: L. Z.**, nar. „X“, státní příslušnost Čínská lidová republika, bytem „X“, zastoupeného Mgr. et Mgr. Markem Čechovským, Ph.D., advokátem se sídlem Opletalova 25, 110 00 Praha 1, proti **žalovanému: Ministerstvu vnitra, Komisi pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**, se sídlem náměstí Hrdinů 1634/3, poštovní schránka 155/SO, 140 21 Praha 4, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 25.3.2013, č.j. MV-7868-3/SO/sen-2013,

t a k t o :

- I. Žaloba **s e z a m í t á**.
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se žalobou podanou prostřednictvím svého zástupce domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného Ministerstva vnitra, Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců, ze dne 25.3.2013, č.j. MV-7868-3/SO/sen-2013, jímž bylo zamítnuto jeho odvolání a potvrzeno rozhodnutí Ministerstva vnitra, Odboru azylové a migrační politiky (dále jen „správní orgán I. stupně“), ze dne 24.10.2012, č.j. OAM-42545-25/DP-2011, kterým bylo dle ust. § 66 odst. 1 písm. g) zákona č. 500/2004 S., správního řádu (dále jen „správní řád“), zastaveno řízení o žádosti žalobce o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu na území České republiky za účelem podnikání s odůvodněním, že tato žádost se stala zjevně bezpředmětnou v důsledku zániku platnosti pobytu žalobce k dlouhodobému pobytu na území České republiky vzhledem k uložení správního vyhoštění rozhodnutím Policie České republiky, Krajského ředitelství policie Ústeckého kraje, Odboru cizinecké policie, Oddělení

pobytové kontroly, pátrání a eskort, ze dne 28.3.2012, č.j. KRPU-82710-58/ČJ-2011-040022-SV-CV.

Žalobce v žalobě uvedl, že napadené rozhodnutí je v rozporu s právními předpisy, konkrétně ust. § 2 odst. 1, § 3, § 62 odst. 1 a § 68 odst. 3 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky v tehdejší znění (dále jen „zákon o pobytu cizinců“). Dne 7.6.2011 podal žádost o prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání – účasti v právnické osobě. Tato žádost však byla správním orgánem I. stupně vyhodnocena jako zjevně bezpředmětná vzhledem k tomu, že v průběhu řízení vyšlo najevo, že mu bylo uděleno správní vyhoštění na dobu 3 měsíců. Uvedené rozhodnutí o vyhoštění nabylo právní moci dne 6.4.2012, mělo se dle tvrzení žalovaného stát vykonatelným dne 27.4.2012 a žalobce byl dle ust. § 154 odst. 3 písm. b) zákona o pobytu cizinců v jeho důsledku označen za nežádoucí osobu. Vzhledem k této skutečnosti správní orgán I. stupně s odkazem na ust. § 62 odst. 1 zákona o pobytu cizinců řízení o žádosti žalobce zastavil.

Žalobce se domnívá, že i pokud by byly závěry správního orgánu I. stupně týkající se vykonatelnosti rozhodnutí o správním vyhoštění správné, nebylo by ani za takové situace podání žádosti o prodloužení povolení k trvalému pobytu možno považovat za zjevně bezpředmětné. V dané věci je podstatný zejména fakt, že uvedené rozhodnutí se dosud vykonatelným nestalo a není tak splněna podmínka stanovená v ust. § 62 odst. 1 zákona o pobytu cizinců. Rozhodnutím Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie, ze dne 9.7.2012, č.j. CPR-7680-4/ČJ-2012-009CPR-V242, bylo totiž jako nezákonné zrušeno rozhodnutí Policie České republiky, Krajského ředitelství policie Ústeckého kraje, Odboru cizinecké policie, Oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort, ze dne 2.5.2012, č.j. KRPU-106380-4/ČJ-2012-040022-CV, jímž byla žalobci stanovena doba pro vycestování do dne 22.5.2012. Prvoinstanční orgán následně o době pro vycestování rozhodnul znovu dne 8.8.2012 rozhodnutím vydaným pod č.j. KRPU-106380-21/ČJ-2012-040022-CV, jímž stanovil dobu 20 dní od nabytí právní moci tohoto rozhodnutí. Na základě odvolání žalobce však odvolací orgán opětovně rozhodnutím ze dne 13.11.2012, č.j. CPR-11294-3/ČJ-2012-009CPR-V242, uvedené rozhodnutí o stanovení doby pro vycestování zrušil a řízení zastavil, neboť doba uloženého správního vyhoštění již uplynula.

Žalobce je proto přesvědčen, že k řádnému stanovení doby k vycestování nedošlo, žalobce nemohl uvedenou povinnost splnit a nelze proto bez dalšího tvrdit, že se rozhodnutí o správním vyhoštění stalo vykonatelným. Vzhledem k tomu pak nemohlo ani dojít k zániku platnosti povolení k dlouhodobému pobytu ve smyslu ust. § 62 odst. 1 zákona o pobytu cizinců. Námitka žalovaného uvedená v napadeném rozhodnutí, že rozhodnutí o stanovení doby k vycestování je rozhodnutím odlišným, jež nemá relevanci k vykonatelnosti rozhodnutí o správním vyhoštění, s níž je spojován zánik stávajícího pobytového oprávnění cizince, je tudíž dle žalobce nedůvodná, neboť ust. § 118 zákona o pobytu cizinců jednoznačně stanoví, že nedílnou součástí rozhodnutí o správním vyhoštění je rovněž vždy stanovení doby k vycestování. Pokud tato doba byla správními orgány opakovaně měněna a nakonec zcela zrušena, nemůže nabýt rozhodnutí o správním vyhoštění vykonatelnosti.

Žalobce dále namítnul, že bez ohledu na uvedené se správní orgán I. stupně i žalovaný v rozporu s ust. § 68 odst. 3 zák. č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen „správní řád“), jeho námitkami směřujícími k vzájemné souvislosti rozhodnutí o stanovení doby pro vycestování

a rozhodnutí o správním vyhoštění nezabývali, vycházeli toliko z údajů vyplývajících z informačního systému a uvedenou námitku bez dalšího popřeli. Jejich rozhodnutí je tak nutné považovat za nepřezkoumatelné. Rovněž pak neposoudili přiměřenost svých rozhodnutí do rodinného a soukromého života žalobce, a to zejména s ohledem na skutečnost, že jmenovaný má na území České republiky silné rodinné i pracovní zázemí.

Konečně není dle žalobce bez významu ani skutečnost, že přestože žalobce o povolení k dlouhodobému pobytu požádal již dne 7.6.2011, správní orgán I. stupně o něm nejenže nerozhodnul v zákonné lhůtě, ale dokonce se ani nezabýval tím, že platnost původního povolení k dlouhodobému pobytu již zanikla a lze tedy důvodně pochybovat o tom, že údajnou vykonatelností rozhodnutí o správním vyhoštění zaniká i fikce oprávněnosti pobytu ve smyslu ust. § 47 odst. 2 zákona o pobytu cizinců. Prvostupňový orgán tedy měl ve věci rozhodovat meritorně a nikoliv zastavením řízení podle správního řádu.

S ohledem na uvedené žalobce navrhnul, aby soud napadené rozhodnutí žalovaného i správního orgánu I. stupně jako nezákonné zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

Žalovaný ve vyjádření k žalobě uvedl, že se s námitkou žalobce týkající se vykonatelnosti rozhodnutí o správním vyhoštění dostatečně v napadeném rozhodnutí vypořádal. Uváděným rozhodnutím o stanovení doby pro vycestování měla být stanovena jiná doba k vycestování žalobce z území, ta však nikdy nebyla pravomocně změněna a rozhodnutí o správním vyhoštění se tak stalo vykonatelným dne 27.4.2012. Ve zbytku žalovaný odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí. Žalovaný navrhnul, aby soud žalobu zamítnul.

Právní zástupce žalobce při jednání soudu přednesl žalobu shodně jako v jejím písemném vyhotovení. Trval na tom, že žaloba je důvodná, když žalovaný neměl zastavit řízení o žalobcově žádosti.

Žalovaný se z jednání soudu písemně omluvil. V omluvě výslovně uvedl, že souhlasí s projednáním věci v jeho nepřítomnosti.

Napadené rozhodnutí soud přezkoumal v řízení vedeném podle části třetí prvního dílu hlavy druhé zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s.ř.s.“), která vychází z dispoziční zásady vyjádřené v ust. § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 věty druhé a třetí a § 75 odst. 2 věty první s.ř.s. Z této zásady vyplývá, že soud přezkoumává zákonnost rozhodnutí správního orgánu, a to pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během lhůty po oznámení napadeného rozhodnutí § 172 odst. 1 zákona o pobytu cizinců. Povinností žalobce je proto tvrdit, že správní rozhodnutí nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení a toto tvrzení zdůvodnit. Nad rámec žalobních námitek musí soud přihlídnout toliko k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle § 76 odst. 2 s.ř.s. Takové nedostatky však v projednávané věci nebyly zjištěny.

Po zhodnocení skutkové a právní stránky věci dospěl soud na základě spisu předloženého žalovaným k závěru, že žaloba není důvodná.

Ze správního spisu soud zjistil tyto podstatné skutečnosti. Dne 7.6.2011 podal žalobce žádost o prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání – účasti v právnické osobě, kterou doložil mimo jiné uzavřenou smlouvou o výkonu funkce jednatele. Na základě zjištění, že je se jmenovaným vedeno správní řízení o vyhoštění, správní orgán I. stupně do doby nabytí právní moci uvedeného rozhodnutí řízení přerušil. Rozhodnutím Policie České republiky, Krajského ředitelství policie Ústeckého kraje, Odboru cizinecké policie, Oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort, ze dne 28.3.2012, č.j. KRPU-82710-58/ČJ-2011-040022-SV-CV, bylo žalobci uděleno správní vyhoštění na dobu 3 měsíců a stanovena doba k vycestování z území České republiky na 20 dnů od nabytí právní moci tohoto rozhodnutí. Rozhodnutí nabylo právní moci dne 6.4.2012 a s ohledem na uvedené byl žalobce zařazen do evidence nežádoucích osob. Rozhodnutím správního orgánu I. stupně ze dne 24.10.2012, č.j. OAM-42545-25/DP-2011, bylo správní řízení o žádosti žalobce o prodloužení povolení pobytu zastaveno s poukazem na ust. § 66 odst. 1 písm. g) správního řádu, neboť platnost povolení k dlouhodobému pobytu mu v důsledku uloženého správního vyhoštění zanikla a nelze tedy rozhodovat o jeho prodloužení. Proti prvostupňovému rozhodnutí podal žalobce odvolání, o němž bylo rozhodnuto napadeným rozhodnutím tak, jak je uvedeno shora.

Dále bylo z obsahu správního spisu zjištěno, že se žalobce dne 30.4.2012, tedy až poté co se dne 27.4.2012 stalo vykonatelným shora uvedené správní vyhoštění, dobrovolně dostavil na Oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort Chomutov. V souvislosti s tím proti němu bylo zahájeno zkrácené přípravné řízení pro podezření ze spáchání přečinu maření výkonu úředního rozhodnutí a vykázání dle ust. § 337 odst. 1 písm. b) zákona č. 40/2009 Sb., trestního zákoníku (dále jen „t.z.“), neboť na území České republiky pobýval po dobu delší, než stanovenou k vycestování. Dne 2.5.2012 však došlo k postoupení věci Krajskému ředitelství policie Ústeckého kraje, Odboru cizinecké policie, Oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort, neboť výsledky přípravného řízení ukázaly, že se nejedná o trestný čin, ale jiný skutek, jenž by mohl být posouzen jako přestupek.

Úvodem soud k poznámce žalovaného, že žalobce v žalobě poukazoval na porušení ust. § 2 odst. 1 a § 3 zákona o pobytu cizinců, ačkoliv se tato ustanovení buď v zákoně nevyskytují, nebo se netýkají posuzované věci, uvádí, že žalobce měl evidentně na mysli nikoliv zákon o pobytu cizinců, ale správní řád, kde z uvedených ustanovení vyplývá, že správní orgány měly ve věci postupovat tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu, který je nezbytný pro soulad jejich úkonů se zákonnými požadavky. V tomto smyslu se proto námitkami žalobce dále zabýval a dospěl k závěru, že správní orgány postupovaly v souladu s principem legality zakotveným v § 2 odst. 1 správního řádu a v dostatečném rozsahu zjistily rozhodný skutkový stav.

Soud nejprve posuzoval námitku žalobce týkající se nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí, potažmo rozhodnutí správního orgánu I. stupně, jež měla spočívat v nedostatečném vypořádání se s tvrzeným nedostatkem vykonatelnosti rozhodnutí o správním vyhoštění.

Jak vyplynulo ze správního spisu i z napadeného rozhodnutí, žalovaný při zjištění, že je proti žalobci vedeno řízení o správním vyhoštění, řízení o žádosti o prodloužení povolení k dlouhodobému pobytu přerušil a v řízení pokračoval až poté, co mu bylo Policií České republiky, Krajským ředitelstvím policie Ústeckého kraje, Odborem cizinecké policie,

Oddělením pobytové kontroly, pátrání a eskort, sděleno, že rozhodnutí o správním vyhoštění nabylo právní moci a je vykonatelné. Není tedy případná námitka žalobce, že by správní orgán I. stupně vycházel toliko z údajů vyplývajících z informačního systému, resp. evidence nežádoucích osob, neboť je zřejmé, že si správní orgán I. stupně relevantní informace opatroval i dalšími způsoby. Přestože je pravdou, že prvostupňový orgán uvedenou skutečnost ve svém rozhodnutí výslovně neuvedl, žalovaný následně v napadeném rozhodnutí pod bodem II) odůvodnění podrobně rozebral souvislost jednotlivých shora uvedených řízení o stanovení nové doby pro vycestování z území a uzavřel, že ke změně uvedené doby v jejich důsledku nikdy nedošlo a rozhodnutí o správním vyhoštění se tak stalo vykonatelným. Soud hodnotí uvedený způsob vypořádání se s námitkou žalobce jako dostatečný a řádně odůvodněný, a proto nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí, potažmo rozhodnutí správního orgánu I. stupně, neshledal. Samotnou otázkou správnosti, resp. zákonnosti právního posouzení vlivu řízení o stanovení nové doby pro vycestování na vykonatelnost správního vyhoštění se pak bude soud zabývat níže.

Za zcela zásadní otázku pro přezkum zákonnosti postupu žalovaného, resp. prvostupňového orgánu, soud považuje posouzení provázanosti rozhodnutí Policie České republiky, Krajského ředitelství policie Ústeckého kraje, Odboru cizinecké policie, Oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort, ze dne 2.5.2012 a ze dne 8.8.2012, potažmo rozhodnutí Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie, ze dne 9.7.2012 a ze dne 13.11.2012, s rozhodnutím o správním vyhoštění ze dne 28.3.2012.

Dle ust. § 74 odst. 2 správního řádu je rozhodnutí ukládající povinnost k plnění vykonatelné, je-li v právní moci, a jestliže uplynula lhůta ke splnění povinnosti.

Dle ust. § 101 písm. c) správního řádu lze provést nové řízení a vydat nové rozhodnutí ve věci tehdy, jestliže nové rozhodnutí z vážných důvodů dodatečně stanoví nebo změní dobu platnosti nebo účinnosti rozhodnutí anebo lhůtu ke splnění povinnosti nebo dodatečně povolí plnění ve splátkách, popřípadě po částech; zkrácení doby platnosti nebo účinnosti rozhodnutí anebo lhůtu ke splnění povinnosti je možné pouze tehdy, stanoví-li tuto možnost zákon.

Již výše bylo zmíněno, že jmenované správní vyhoštění nabylo právní moci dne 6.4.2012 – tato skutečnost přitom není mezi účastníky sporná. Žalobci byla v rozhodnutí o vyhoštění stanovena lhůta 20 dní od nabytí právní moci k vycestování, jež uplynula dne 26.4.2012 a ode dne následujícího, tj. 27.4.2012, se tak rozhodnutí o správním vyhoštění stalo vykonatelným. Žalobce oponoval, že lhůta pro vycestování byla správními orgány opakovaně prodlužována a nakonec zrušena a rozhodnutí tak nemohlo vykonatelnosti nabýt – tento názor je však nesprávný. Žalobce zejména přehlédl, že v době, kdy bylo dne 2.5.2012 Policií České republiky, Krajským ředitelstvím policie Ústeckého kraje, Odborem cizinecké policie, Oddělením pobytové kontroly, pátrání a eskort, poprvé rozhodováno o stanovení nové lhůty pro vycestování, se měl již 6. dnem nacházet mimo území České republiky. I proto proti němu bylo před vydáním tohoto rozhodnutí zahájeno trestní řízení pro podezření ze spáchání přečinu maření výkonu úředního rozhodnutí a vykázání ve smyslu ust. § 337 odst. 1 písm. b) t.z. Přestože uvedený skutek nebyl následně orgány činnými v trestním řízení vyhodnocen jako trestný čin, je jednoznačný závěr, že žalobce pobýval na území státu i přes vykonatelnou povinnost k vycestování stanovenou rozhodnutím o správním vyhoštění.

Nové rozhodnutí o stanovení lhůty ve smyslu ust. § 101 písm. c) správního řádu bylo proto vydáno především s ohledem na proběhlé trestní řízení, resp. vzhledem ke skutečnosti, že pobyt žalobce byl již v době jeho vydání na území státu neoprávněný. Jevilo se tak správním orgánům účelné žalobci znovu určit časové období, v němž má území státu opustit. Policie České republiky, Krajské ředitelství policie Ústeckého kraje, Odbor cizinecké policie, Oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort, rozhodnutím ze dne 2.5.2012, č.j. KRPU-106380-4/ČJ-2012-040022-CV, stanovila novou dobu k vycestování z území České republiky do 22.5.2012. O odvolání proti tomuto rozhodnutí rozhodovalo Ředitelství služby cizinecké policie rozhodnutím ze dne 9.7.2012, č.j. CPR-7680-4/ČJ-2012-009CPR-V242, kterým bylo prvostupňové rozhodnutí ze dne 2.5.2012 zrušeno a věc byla vrácena prvostupňovému orgánu k novému projednání a rozhodnutí. Prvostupňový správní orgán rozhodl o stanovení nové doby k vycestování znovu rozhodnutím ze dne 8.8.2012, č.j. KRPU-106380-21/ČJ-2012-040022-CV, ve kterém stanovil novou dobu k vycestování, a to na 20 dní od nabytí právní moci tohoto rozhodnutí. Na základě odvolání žalobce následně Ředitelství služby cizinecké policie rozhodnutím ze dne 13.11.2012, č.j. CPR-11294-3/ČJ-2012-009CPR-V242, opět prvostupňové rozhodnutí zrušilo a řízení zastavilo s tím, že v mezidobí uplynula lhůta, na kterou bylo stanoveno samotné správní vyhoštění.

Okolnost, že rozhodnutím Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie, ze dne 13.11.2012, došlo následně ke zrušení rozhodnutí a zastavení řízení, v němž byla postupem dle § 101 písm. c) správního řádu stanovena nová lhůta k vycestování cizince z území České republiky, však není pro posouzení věci relevantní. Toto rozhodnutí se nikterak nedotklo již dříve pravomocného a vykonatelného rozhodnutí o správním vyhoštění žalobce ze dne 28.3.2012, které nabylo vykonatelnosti dne 27.4.2012.

Podle ust. § 46 odst. 1 zákona o pobytu cizinců platí, že pro povolení k dlouhodobému pobytu platí obdobně § 31 odst. 1 a 4, § 33, 34, 37, 38, § 55 odst. 1, § 56, § 58 odst. 3 a § 62 odst. 1 vztahující se na dlouhodobé vízum.

Podle ust. § 62 odst. 1 zákona o pobytu cizinců platí, že platnost dlouhodobého víza zanikne, jakmile nabyl právní moci rozsudek ukládající trest vyhoštění nebo je vykonatelné rozhodnutí o správním vyhoštění.

Podle ust. § 66 odst. 1 písm. g) správního řádu správní orgán řízení o žádosti zastaví, jestliže se stala zjevně bezpředmětnou.

Z citované zákonné úpravy jednoznačně vyplývá, že platnost povolení k dlouhodobému pobytu zanikne, jakmile se stane vykonatelným rozhodnutí o správním vyhoštění. Protože soud v daném případě dovodil, že správní vyhoštění nabylo účinků vykonatelnosti, nedisponoval žalobce v průběhu řízení o žádosti o prodloužení povolení k dlouhodobému pobytu příslušným pobytovým oprávněním. Závěr správního orgánu I. stupně i žalovaného, jež vyhodnotili žádost žalobce jako zjevně bezpředmětnou ve smyslu ust. § 66 odst. 1 písm. g) správního řádu, tak lze považovat za správný. Soud tudíž uvedenou námitku žalobce shledal jako nedůvodnou.

Soud se dále zabýval námitkou žalobce, že žalovaný a správní orgán I. stupně neposoudili dopady rozhodnutí do rodinného a soukromého života žalobce.

Podle ust. § 174a odst. 1 zákona o pobytu cizinců platí, že při posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona správní orgán zohlední zejména závažnost nebo druh protiprávního jednání cizince, délku pobytu cizince na území, jeho věk, zdravotní stav, povahu a pevnost rodinných vztahů, ekonomické poměry, společenské a kulturní vazby navázané na území a intenzitu vazeb ke státu, jehož je cizinec státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ke státu jeho posledního trvalého bydliště.

V dané věci rozhodnul správní orgán I. stupně o zastavení řízení, neboť žádost o prodloužení povolení k dlouhodobému pobytu vyhodnotil jako zjevně bezpředmětnou. Z uvedeného vyplývá, že se nejednalo o meritorní rozhodnutí, jímž by byl řešen vznik, změna či zánik práv a povinností žalobce. Usnesení o zastavení řízení je druhem procesního rozhodnutí, jímž se řízení končí z důvodu, že nedošlo k naplnění zákonných požadavků pro rozhodnutí ve věci. S ohledem na zánik pobytového oprávnění žalobce v důsledku jeho správního vyhoštění, nemohlo být v řízení, jehož předmětem bylo prodloužení zaniklého pobytového oprávnění meritorně rozhodováno, protože zanikl předmět řízení. Smyslem ochrany vyjádřené v ust. § 174a zákona o pobytu cizinců je posuzování vlivu meritorních rozhodnutí dle zákona o pobytu cizinců, jimiž přímo dochází k zásahu do práv účastníka, což však nebyl případ žalobce. Žalobou napadené rozhodnutí bylo procesním rozhodnutím dle správního řádu, kterým musel správní orgán reagovat na vzniklý skutkový stav. S ohledem na uvedené proto soud dospěl k závěru, že správní orgán I. stupně ani žalovaný nebyli povinováni v rozhodnutí o zastavení řízení zkoumat přiměřenost jeho dopadů do rodinného a soukromého života žalobce, a proto uvedenou námitku shledal nedůvodnou.

Soud se konečně zabýval i námitkou žalobce, že správní orgán I. stupně o jeho žádosti nerozhodnul v zákonné lhůtě a dále nezohlednil, že platnost původního povolení k dlouhodobému pobytu v průběhu řízení zanikla. Dle žalobce přitom lze důvodně pochybovat o tom, že údajnou vykonatelností rozhodnutí o správním vyhoštění zaniká i fikce oprávněnosti pobytu ve smyslu ust. § 47 odst. 2 zákona o pobytu cizinců. Prvostupňový orgán měl tak rozhodnout meritorně.

Soud musí na tomto místě zdůraznit, že lhůta pro vydání rozhodnutí v předmětné věci je lhůtou pořádkovou a na zákonnost rozhodnutí nemá vliv případné vydání rozhodnutí po uplynutí dané lhůty. Námitku nerozhodnutí ve lhůtě soud tedy bez dalšího vyhodnotil jako nedůvodnou. Žalobce měl možnost řešit případné prodlení správních orgánů s rozhodnutím ve věci prostřednictvím prostředků ochrany před nečinností správního orgánu, což však neučinil.

K otázce zániku fikce oprávněnosti pobytu v době trvání řízení o prodloužení pobytu uvádí soud následující. Dle ust. § 44a odst. 3 zákona o pobytu cizinců přijímá žádost o prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu a rozhoduje o ní ministerstvo. Na prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu se § 35 odst. 2 a 3, § 36, § 46 odst. 3, § 46 odst. 7 a 8 a § 47 vztahuje obdobně.

Dle ust. § 47 odst. 1 zákona o pobytu cizinců je žádost o povolení k dlouhodobému pobytu cizinec povinen podat nejdříve 90 a nejpozději 14 dnů před uplynutím platnosti víza k pobytu nad 90 dnů. Dle odst. 2 citovaného ustanovení pak platí, že pokud doba platnosti víza k pobytu nad 90 dnů uplyne před rozhodnutím žádosti o povolení dlouhodobého pobytu, ačkoliv žádost byla podána ve lhůtě podle odstavce 1, považuje se vízum za platné do doby nabytí právní moci rozhodnutí o podané žádosti.

Ze zákonné úpravy lze dovodit, že v případě, kdy cizinec podá žádost o prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu včas, tj. v ještě v době platnosti svého dosavadního pobytového oprávnění, a správní orgán o této žádosti nestihne do skončení platnosti rozhodnout, nastává fikce oprávněnosti pobytu až do rozhodnutí o této žádosti. Právní fikcí je uměle vytvořená konstrukce skutečnosti, o níž je známo, že neexistuje, ale jež je přesto spojena s určitými právními následky.

V daném případě podal žalobce žádost o prodloužení povolení k dlouhodobému pobytu dne 7.6.2011, přičemž platnost jeho dosavadního povolení uplynula dne 11.8.2011. Vzhledem k tomu, že ke skončení řízení došlo dne 24.10.2012, resp. v důsledku odvolání až dne 25.3.2013, svědčila by žalobci (nebyt následků spojených se správním vyhoštěním) fikce oprávněnosti pobytu po tuto dobu. S ohledem na to, že však dle ust. § 62 odst. 1 zákona o pobytu cizinců platnost povolení k dlouhodobému pobytu zanikne, jakmile se stane vykonatelným rozhodnutí o správním vyhoštění, zanikla tato fikce dnem 27.4.2012. Soud přitom nesdílí právní názor žalobce, že by uvedený následek nebylo možné aplikovat i na fikci oprávněnosti pobytu, neboť jak již bylo uvedeno, s fikcí jsou spojovány určité právní následky – v daném případě jde o konstrukci, že oprávnění k pobytu lze po dobu řízení považovat za platné. I fiktivní oprávněnost pobytu tedy podléhá účinkům spojeným s vykonatelností rozhodnutí o správním vyhoštění, a pokud nabude vykonatelnosti rozhodnutí o správním vyhoštění, dojde i k zániku fikce trvání pobytu stejně jako by došlo k zániku samotného pobytového oprávnění. Za těchto okolností byl proto správný postup správního orgánu I. stupně, který řízení o žádosti žalobce o prodloužení povolení k dlouhodobému pobytu zastavil pro jeho bezpředmětnost. I tuto námitku tedy shledal soud jako nedůvodnou.

S ohledem na výše uvedené proto soud dospěl k závěru, že žaloba není důvodná, a tudíž ji výrokem ad I. rozsudku podle ust. § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.

Současně v souladu s ust. § 60 odst. 1 věty první s.ř.s. ve výroku ad II. rozsudku nepřiznal žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, neboť žalobce neměl ve věci úspěch a žalovanému žádné náklady řízení nad rámec jeho úřední činnosti nevznikly.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Ústí nad Labem dne 25. května 2016

JUDr. Markéta Lehká, Ph.D. v. r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení:
Gabriela Zlatová